

ΕΚΛΕΚΤΟΙ ΣΥΝΕΡΓΑΤΑΙ

Η ΓΑΤΑ

(Χειρόγραφο 172205)

Que le mal se fasse pire,
je veux rire, je veux rire.
JEAN MOREAS

I

ΟΥΤΟ έγινε χτες βράδι.

Δεν είχα προφάσινα καλά—καλά να κλείσω την πόρτα (την εξοπόρτα), μόλις πήγαινα άκριβώς για ν' άνεβω τὰ σκαλοπάτια, την ώρα εκείνη, έσφαυ...

Πρόκει όμως να σὰς τὸ διηγηθῶ ἀπ' την άρχή και ταχτικά:

Είπε πολλές μέρες τώρα που πᾶνί κάτι να γίνει μέσ' στο σπίτι. Τίποτα δὲν εἶνε στη θέση του. Οἱ τοῖχοι ράϊσαν, ξεθώριασαν, ψηλότεσαν, δὲν τοὺς φτάνει πᾶς τὸ ξεσκονόπανο. Κανέναν άλλος δὲν τὸ ξέρει ἀπὸ μένα. Καὶ δὴ—τρία λόγια σχετικὰ, που άφησα νὰ μοὺ ξεφυγουνε μπροστὰ στην Κατερίνα, τῆς άνοιξαν τὰ μάτια τόσο άσπεται, ποὺ ὅρα πολλὰ κρατιόμουν να μὴ λέω. Κι' ὅμως αὐτὸ εἶνε βέβαιον—δὲ μπορεῖ κανεὶς νὰ τ' άρνηθῇ. Κ' ὕστερα, ἡ γάτα τοῦ σπιτιοῦ, ἡ γάτα ποὺ με κοιτάει σὰ μάτια, πάντα καθαρά καὶ μ' εὐκρίνεια—ἔ, ἡ γάτα μου, εἶνε τώρα τρεῖς βδομάδες, ποὺ με σταβροκοιτάει. Δὲ μπορῶ νὰ τὸ ξεγγήσω αὐτὸ καὶ σπάξω τὸ μυαλό μου, νὰ καταλάβω τώρα τί τῆς ἔκανα.

Προχθὲς ὅμως τ' άπόγευμα, τὸ βράδυ τὸ μυστήριον: 'Η γάτα ποὺ γυρίζει τώρα σπῆτι, καὶ κάθεται ἀπάνω σὲς καρέκλες—δὲν εἶνε, ὅχι, ἡ γάτα τοῦ σπιτιοῦ! Εἶνε μὰ ξένη γάτα, ποὺ μπῆκε μέσ' σὲ το σπῆτι, δὲν ξέρω πῶς, ἀληθινά,—καὶ ποὺ δὲ μπορεῖ νὰ με χωνέψει. Μὰ κοιτάει καλά—καλὰ σὲς μάτια, καὶ λέει πῶς δὲν τὴν ἔχω καταλάβει. Κουτὸ ἔχω! Δὲν ξέρει, πῶς δὴν τώρα τὰ καταλαβαίνω...

Τὰ ὁλόκοτα ποὺ εἶδα τὸν καιρὸ αὐτὸ, θὰ τὰ βάνω στὴ σειρά, νὰ ἰδῇτε:

Καὶ Α!) 'Η μάνα κλαίει.

Πῶς κοντὰ τῆς, μοὺ χαμογελάει. Κλαίει μαζὶ καὶ μοὺ χαμογελάει... Μαννούλα μου, μὴν ἔχεις τρελλαθῇ;

Γιατὶ νὰ κλαίει;—δὲν τὴν πείραξα ποτὲ μου.

Πικραίνεται, ὅχι, νὰ τῆς πῶ. Κάθε φορὰ ποὺ τῆς μιλάω γιὰ τὴ γάτα, τὸ δάκρυ τῆς τρέχουνε ποταμί. Καίμεν μου μαννούλα—σὲ λυπάμαι...

Καὶ γὰρ, ἀπὸ δὴ καὶ σὲς ἔξῃ, θὰ τὸ πάρω άπόφαση, νὰ μὴν τῆς λέω τίποτα.

Β.) Εἶνε τώρα κάμποσος καιρὸς, ποῦρεται σπῆτι ἕνας ξένος άνθρωπος, Εἶνε, λέει, καλὸς φίλος, τοῦ πατέρα (πρὶν πεθάνει ὁ πατέρας, ὀνομαίται) κ' ἔχει γυρίσει ἀπ' τὴν 'Αμερικὴν!

Μὲ κοιτάει κ' αὐτὸς καλὰ—καλὰ. Κ' ἔρχεται ταχτικά, κάθε πρωί.

Γιατὶ νάρεται κάθε πρωί; Δουλειὰ δὲν ἔχει;

Δὲν καταλαβαίνει πῶς; Εἶνε πᾶς νεροπὶ νὰ κουβαλέται κάθε μέρα σ' ἕνα σπῆτι—κάθε μέρα, κάθε μέρα, κάθε μέρα...

Τὸν βαριόυνται πᾶς, σὰ τελευταία...

...Τῆς προάλλες μέγαινε οἱ δὴ μαζ, καὶ πᾶσαμε κουβέντα.

Ἐγὼ καθόμουν, σὲν καναλὲ, καὶ σφύραγα.

Ἦρθε κοντὰ μου τότε. Τὸν φοβήθηκα...

Ὅμως θαρρῶ κ' αὐτὸς πῶς με φοβάται. Φοβόμαστε κ' οἱ δυο, ἕνας τὸν άλλον—καθένας γιὰ λογαριασμό δικό του. Λέει πῶς ἦταν φίλος τοῦ Πατέρα... Μὰ ὁ Πατέρας εἶνε τώρα πεθαμένος.

Τὶ θέλει, πὲ θέλει αὐτὸς ὁ ξένος;...

Μάνα, νὰ τὸνε διώξουμε—τὶ θέλει αὐτὸς ὁ ξένος;...

14) Τὸ βράδυ καὶ αὐτὸς τώρα. Δὲ μιλάει.

Μουτῆς ἂν ἔξω ἀπ' τὴ ζωή, τόσο εἶνε γερασμένο. Καὶ τ'άγαποσα τόσο, μὰ φορὰ!

'Ενα μάστο κατανόησος μαλλιά...

Εἶνε πολὺς καιρὸς, ποὺ τὸμα ἀνημπούσει. Τὸ γόρενα παντοῦ, καὶ δὲ μποροῦσα νὰ τὸ βρῶ! σήμαξα διος, άνοιγοντας, πρωί-πρωί, τὸ δὲξὶ τοῦ σκαρτακὶ τοῦ κομποῦ—τὸ ξαναβρῆκα πάλι. Ποὺ νάταν κρυμμένο; 'Η μάνα θὰ μοὺ τὸ φρεψ, θαρρῶ, νὰ μὴν τὸ βλέπω...

Στὴν άρχή με τρώμαζε, καὶ θέλας νὰ φύγῃ. Εἶχε καὶ κείνο νὰ με ἰδῇ πόσον καιρὸς... Καντὸς ὅμως ξεθάρεψε, μιλήσαμε πολλὰ.

Εἶχα νὰ τὸ ἰδῶ πόσον καιρὸς...

9) Κ' ὕστερα—Θεέ μου—ὕστερα;...

Τὰ κεριά, θυμιάται, γύρω ἀπὸ τὴν κάσα, δυο κεριά, πολλὰ κεριά, πολλὰ κεριά! γυμῆσαν τὴν κάσιν, καὶ βγαίνανε σὲς δρόμο. Περατοῦσανε δυο-δυο μαζὶ σὲς δρόμο...

Μὰ βιρενὶ άποσφαίριζε ἀπὸ λιβάνι.

Γύρω-γύρω, ἡ κάμαρη, με ψηλά βαβάνια.

Στὴ μέση άκριβὸς ἦταν ἡ κάσα...

Κ' ἡ ψηλὴ ἡ κάμαρη, ἔλαμπε σὰ

ναός...

Μπροστὰ ὁ δρόμος άσπρος, σκοτισμένος. Πήγαινε σὲ μὴ τόφρα κυκαρίσσα. Τραβοῦσε πάντα πρὸς τὰ κυπαρίσσα. Δὲ λόξενε καθόλου—σὰ σπαθί...

—Μάνα, τῆς λέω, δὲ μπορῶ, κρυώνω! (μπροστὰ ἡ κάσι, φύσαγε, χερμῶνος) μάνα. τῆς λέω, δὲ μπορῶ, κρυώνω...

Σήκωνα τοῦ παλτοῦ μου τὸ γιακά—κι' ὥστόσο κρύωνα.

—Μάνα, τῆς λέω, δὲ μπορῶ, κρυώνω...

Μὲ πήρε ἀπὸ τὸ χέρι, καὶ με χάιδεψε...

Θὰ μποροῦσα, Θεέ μου, θὰ μποροῦσα! Δὲν τὸ πιστεύανε γυρίζαν τὸ κεφάλι. Οἱ χαζοί—κανέναν δὲ με πιστεύει...

Θὰ μποροῦσα, Θεέ μου, σὰς τὸ λέω... Μὰ γιατί ὅχι, Θεέ μου, ΓΙΑΤΙ ΟΧΙ;!

... Καὶ δὲ μ' άφίνουν, μπαίνουνε μπροστὰ μου. Μὲ τυραννοῦνε, μοὺ κρατᾶν τὰ χέρια.

Μοὺ ματώνουν τὴν ψυχὴ μὲ τις κακίες τους.

Καὶ γὼ τὸ πῆρ' ὀδύνη, μὰ μέρα ποὺ θὰ λείπουν, ποὺ θὰ λείπουν ὅλοι ἀπὸ τὸ σπῆτι—θὰ πάρω ἕνα σουγιὰ, καὶ θὰ τὸ κάνω...

Ποιό;!

Δοκίμασα νὰ τοὺς τὸ πῶ, δὲ μ' άκουσε κανεὶς τους.

Κ' αὐτὸ ἦταν ἡ πρώτη συφορά μου. 'Επειτα ἤρθαν κ' άλλες, ἕνα πλῆθος.

Ποιὸς φταίει;

;) Τὸ πάγκο ἦταν ἡσυχο, γιομάτο μαργαρίτες.

Μὰ περιμένει. Περιμένει πάντα.

Τὴν εἶδα χτες, ΤΗΝ ΕἶΔΑ. Μοὺ μιλοῦσε...

'Ἦταν ἡ ἴδια πάντα, σὰν καὶ τότε...

Μοὺ λέει: «Εἶμαι μόνη, καὶ κρυώνω»...

Τῆς λέω: «Τὶ μὲ θές, άγαπημένη μου;»

Μοὺ λέει: «Εἶμαι μόνη, καὶ κρυώνω»...

Δὲν εἶμαι γὰρ, δὲν εἶμαι γὰρ. Τὸ ξέρω.

Εἶμαι άκριβῶς «ὅ,τι δὲν εἶμαι».

Εἶμαι ὁ πρώτος τώρα ποὺ τὸ ξέρω. 'Αλλὰ θὰ γίνω σίγουρα κ' ὁ δεύτερος...

Τὶ καίμῳς, ὥστόσο, τὶ καίμῳς!

Σὲ λίγο, θὰ με μάθουν πὶο καλά. Θὰ με κοιτᾶνε τότε, καὶ θὰ τρώμουν. Θὰ ἰδοῦνε, τότε, με ποῖον ἔχουνε νὰ κάνουμε. Καὶ τότε θὰ γινῶ καὶ γὼ ΘΕΟΣ...

Χα—χα, ὁ ΘΕΟΣ...

§) Χτες αὐτὸ.—Νὰν τὸ πῶ, νὰ μὴν τὸ πῶ;

'Η Κατερίνα, κ' αὐτὴ με κατατρέχει. 'Όλος ὁ κόσμος θέλει τὸ κακό μου. Μὰ τί τοὺς ἔχω, Θεέ μου, κανονμένο;

Καὶ γὼ γαυγίζω «γάον, γάου!», σὰ σκυλί. 'Υστερα κᾶνω πάλι τὸ μαντρόσκυλο, πὶο δυνατὰ καὶ σοβαρὰ «γαβ, γάβ!». Καὶ κείνη τότε μπῆγει τις φωνές. Θέλει νὰ με σκοτώσει, με φοβάται...

Βάνω καὶ γὼ τὸ σούρη, κάθε βράδι.

Τῶρες πολὺ, νὰ ρθεῖ καὶ νὰ με πνίξει;...

200 β) Φοιτῶν, φοιτῶν.

Κοιμόμουν βαθεῖα, πρὸς νὰ χαράματα. 'Ακούω ξαφνικά πατημασιές!

Ποιὸς εἶνε; Τινάζουμαι ὁλόρθος

παγωμένος!

Ποιὸς εἶνε; Κανέναν δὲ μιλάει...

Παίρνω ἕνα λουκέτο, ἕνα ψιλλίδι,

καὶ πᾶω νὰ βαρῶω σὲς σκοτάδι!

«Ποιὸς εἶνε;» λέω, καὶ σηκώνω

τὸ λουκέτο...

Τὶ τυραννία, τυραννία, Θεέ μου...

Ὡς ποτε θὰ βαστάξει αὐτὸ, Θεέ

μου;

Θέ μου, Θέ μου, Θέ μου— λυπήσου με και πέ μου !...

«Άδριο στίς πέντε»... 'Ηρθε, ήρθε !
 «Ήμουνα στή φωτιά, και ΤΗΝ περιμένα.
 Μου λέει: «ΕΙΜΑΙ ΜΟΝΗ, ΚΑΙ ΚΡΥΩΝΩ»...
 Τήν τρώει τὸ σαράκι. Δὲν τὸ λέει.

† ΤΟ ΣΑΡΑΚΙ.

“Υστερ’ ἀπόνα μῆνα, τίποτα δὲ θὰ φαίνεται. Θὰ τὴν ἔχουν ἀκασιμένη τὰ χορτάκια.

‘Εκατὸ φορέζ’ σήμερα.—

Ξιφνικά, στὰ σκαλοπάτια, τὸ ψιλλίδι !
 Λέω : Πάτερ ἡμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς, ἐλθέτω ἡ...
 Γελοῦσε ! Τὶ κοιτῇ !
 Τότε και γώ...

... Μάννα μου. MANNA MOY — Η ΓΑΤΑ !... ΒΟΗΘΕΙΑ !...
 ΒΟΗΘΕΙΑ !... ΒΟΗΘΕΙΑ !...

II

III

Κυρία Μ. Π.

Αθήνας

Μντέρα,

“Ένας χρόνος πέρασε, πιστεύω, ἀπ’ τὴν ἡμέρα πού με κλείσαι ἐδῶ—μέσα. ‘Αλήθεια, πότε πέρασ’ ἕνικς χρόνος ! ‘Απ’ ἀλλ’ αὐτὴ τὴν τραγικὴν τὴν κομωδία, πού παίχθηκε τόσον καιρὸ εἰς βάρος μου, μιά θλίψη μοῦχει μένει στὴν καρδίᾷ...

Εἶμαι λυπημένος, λυπημένος.
 Θαμμένος ἐδῶ—μέσα ζωντανός—τὶ μπορῶ νὰ περιμένω τώρα ; Μὲ περικυκλώνουν οἱ τρελλοί. ‘Ολην ὥρα κλαίνει καὶ φωνάζουν. Κλαῖω καὶ γώ, σάν τὸ μορὸ παιδί...

Νὰ μ’ ἐβλεπες, πῶς ἔχω φρονιμέψει ! ‘Ο γιαιτρός εἶν’ εὐχαριστήμένος. Σκοπεῖ νὰ σοῦ γράψῃ νὰ με πάρεις. Πάρε με, μητερούλα, σ’ ἐξορῶ !

Θυμάμαι τώρα πάλι τὸ σιτάκι μας—κ’ ἡ νουσταλγία μου μαραινὲ τὴν καρδίᾳ...

Χαιρέτισέ μου καὶ τὸ μπαρμπι—Τάσο : φωνάζει, σάν και πρὶν, γιὰ τίς κατσίκες, πού τὸν ρημάζουν τὰ λαχανικά !

Χαιρέτισέ μου και τὴν Κατερίνα. ‘Ολους μαζί σὰς ἀγαπῶ, καὶ θέλω να σὰς δῶ...

Εἶμ’ ἐντέλῳ, καλῶ—σ’ τὸ ξανάλεω. Θὰ βάλω νὰ σ’ τὸ γράψῃ κι’ ὁ γιαιτρός, γιὰ νὰ σοῦ φέρουν οἱ ἀμφιβόλους.

Καὶ σένα τώρα σὲ λυποῦμαι φοβερά, πολυαγαπημένη μητερούλα μου, δει μορὸυτες, τόκανε, γιὰ μένα.

Σ’ ἔκανα πολὺ νὰ ὑποφέρῃς—μὰ τόχα μήπως τῷδελα και γώ ; Εἴμαστε ὅλοι ἀνευδούσαστα τῆς Μοῖρας, καὶ τίποτα δὲν κάνομε μὲ θέληση δική μας...

Μητερούλα, ἔλα νὰ με ἰδεῖς. ‘Ελα νὰ με ἰδεῖς, και νὰ με πάρεις. Τώρα κοντεύει πάλι καλοκαίρι’ ἀποφάσισε αὐτὸ τὸ ταξιδίον.

‘Αν ἔξερεις πόσο καλὸ θὰ μοῦκινες, μ’ αὐτὸ τὸν πολυπόθητο ἐρχομὸ σου ! Μαζὶ με σένα ἐστὶ τὸ φανερόζομα—θὰ ξανάρθῃ κι’ ἡ ὑγεία, κι’ ἡ χαρὰ...

‘Εδῶ μέσα πλῆττω, πλῆττω, πλῆττω ! Δὲ βροῖακω οὔτε μὴν ἐφημερίδα... Στείλε μου τίποτε βιβλία νὰ ἔσκασω. Θὰθελα τώρα νὰ διαβίσω στίχους, νὰ ξαναγεννηθῶ στὴν κοινωνία...

Υπάρχει μέσα-δῶ, κ’ ἔνας τρελλός, πού τὸν συμπονοῦ ἰδιαιτέρως : ἔχει τὴν δική μου ἱστορία. ‘Αγαποῦνε μὴν κοκέλλα, και τοῦ πέδινα—κι’ ἀπ’ τὰ τότες ἔβριενα τρελλός !—‘Ομοι, φορῶμαι, δὲ θὰ γυαρνεῖ : τὸν ἔχουν κλείσει με τοῦς ‘ἀνιάτους’. Μοῦ ραγίζεται ἡ καρδίε μου πού σ’ τὸ γράφω.

Περιμένω νάρθῃς να με πάρῃ. Λυπήσου με, και πάρε με ἀπὸ δῶ ! Λέγαν ἀκόμα, και θὰ... τρελλοῦ !

Βλέπεις, μητερούλα ; ἀστεροδύαμι...

Εἶμ’ ἐντέλῳ, καλῶ—σ’ τὸ ξανάλεω.

Σοῦ φιλῶ με σεβασμὸ τὸ χέρι,
 με τὴν ἐλπίδα πῶς ; θὰ ρθῇ ;

‘Ο Γεώργιος δού

Υ. Γ.— ‘Εχεις νὰ μοῦ γράψῃς πέντε μῆνες. Δὲν ξέρω τί νὰ βάνω με τὸ νοῦ μου. Γιατί δὲ γράφεις τώρα, μητερούλα !

‘Εδῶ, πολλοὶ μοῦ εἶπανε πῶς : πέθανες... Γράψε μου λοιπόν, ἂν εἶν’ ἀλήθεια...

ΝΑΠΟΛΕΩΝ ΛΑΠΑΘΩΙΤΗΣ

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΚΟΝΤΟΥΣ

Θὶ ψηλῶστε ἀσφαλῶς ἀπὸ 4 ἕως 10 ἑκατοστὰ διὰ τῆς μεθόδου τοῦ Δρ. Σμύθσον. Διὰ πληροφορίας γράψτε «Σύστημα Σμύθσον» ‘Οδὸς Σπιδόου 4.

ΜΙΑ ΑΥΤΟΚΤΟΝΙΑ ΜΕ ΤΟ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ» ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ

‘Ο «Νεολόγος» Πατριῶν εἰς τὸ φύλλον τῆς Τετάρτης 25ης Μαρτίου, ἀναγράφει τὴν ἀκόλουθον εἰδήσιν.

«Εἰς τὸ δασύλιον τοῦ ‘Εσχατοβουλίου ἀπετεράθη χθὲς τὸ ἀπόγευμα ν’ αὐτοκτονήσῃ λαβὼν ἰσχυράν δόσιν στρυχνίνης ὁ 18ετής νέος Γρηγόριος Παπαστεργίουπουλος, καλῆς κοινωνικῆς τάξεως, ὑπάλληλος δὲ εἰς τὸ κατ’ἀστέμια ἀποικιακῶν τοῦ κ. Ἀρ. Θωμοπούλου. Πλησίον τοῦ αὐτόχειρος εὐρέθη τὸ τελευταῖον τεῦχος τοῦ περιοδικοῦ «Μπουκέτο», καὶ ἐν μανθῆλιον, ἐντὸς τοῦ ὁποῦ ὑπῆρχον 85 δραχμαί. Οἱ λόγοι ἔνεκα τῶν ὁποίων προσέβη ὁ Παπαστεργίουπουλος εἰς τὸ διάβημά του δὲν ἐγνωσθήσαν. ‘Ἦτο τρίμιος καὶ εὐτυνεῖδης ὑπάλληλος. ‘Ολίγον πρὸ τῆς αὐτοκτονίας ἐρωτογραφηθὲν ἐντὸς τοῦ δασυλίου. Εἰς τὸν αὐτόχειρα παρεσχέθησαν αἱ πρῶται ἱατρικαὶ βοήθειαι».

Αὕτη εἶναι ἡ εἰδήσις τοῦ «Νεολόγου». Λυκούμεθα φυσικὰ δι’ οὗ συνέβη καὶ εὐχόμεθα νὰ διασωθῇ καὶ ν’ ἀναρρώσῃ ταχέως ὁ καλὸς νέος. ‘Εκεῖνο δὲ καὶ τὸ ὁποῖον μᾶς κἀνει ἐντύπωσιν σχετικῶς, εἶναι ἡ ἀγάπη τῶν ἀναγνωστῶν μας πρὸς τὸ «Μπουκέτο», ἡ λατρεία τοῦ κοινῶ πρὸς τὸ περιοδικόν μας. ‘Ο Παπαστεργίουπουλος διήλθεν, ἀσφαλῶς, τὰς τελευταίας πρὸ τῆς αὐτοκτονίας στιγμὰς, διαβάσας τὸ «Μπουκέτο», τὸ ὁποῖον εὐρέθη πλησίον του κατόπιν ‘Αναμφιβόλως κανένας περιοδικὸν δὲν ἤγινεθῇ καὶ δὲν ἐξετιμήθῃ τόσον μέχρι σήμερον. Τὸ τονίζομεν αὐτὸ ὡς χαρακτηριστικὸν τῶν συμπεριφορῶν τοῦ Κοινῶ πρὸς τὸ «Μπουκέτο», χωρὶς νὰ θέλομεν νὰ περιαντολογώμεθα.

Η ΣΤΗΛΗ ΤΟΥ ΣΠΗΤΙΟΥ

Πρὶν ἀρχίσαι νὰ φορῆτε τὰ καινούργια σας παπούτσια δταν εἶναι χρωματιστά, βερνικώστε τα. Γιατί ἂν τὰ ἀρῶστε ἀβερνικώτα καὶ βραχὺν θὰ μείνουν κηλίδες αἱ ὁποῖαι δὲν θὰ ἐξαλειφθοῦν ποτέ.

‘Αν σὰς τελειώσῃ τὸ βερνίκι τῶν παπουτσιῶν καὶ δὲν ἔχετε νὰ τὰ βερνικώσετε, μπορεῖτε νὰ τὰ ἀναπληρώσετε με τὸν ζωμὸν τοῦ λεμονιοῦ. ‘Ολίγα σταγόνες εἰς με μισθὸ, εἰς με χρωματιστὸ παπούτσι καὶ ἐνὰ γρήγορον βουτούτσισμα, τὰ κἀναι να στύβωσιν !

‘Οταν κοιπεῖτε σοβαρὰ μὲ μαχαίρι, σκεπάστε τὴν πληγὴν ἀμέσως με ἄλευρι τοῦ ριζιοῦ ἢ μὲ πολὺ ψιλὰ τριμμένον, σάν πούδρα. ‘Εὰ ἀποδειχθῇ τὸ καλύτερον μέσον γιὰ νὰ σταματῇ τὸ αἷμα καὶ σὰς σοβαροῦσα κοψίματα. ‘Αν δὲν ἔχετε πρόχειρον ἄλευρι τοῦ ριζιοῦ, μεταχειρισθῆτε ἄλευρι κοινόν.

Πρὶν νὰ στρώσετε τὰ παπῆτα σας, σκεπάστε δλην τὴν ἑκασιν τοῦ δωματιοῦ με διπλὴς καὶ τριπλὴς ἐφημερίδας. ‘Οχι μόνον ἀποφυγεῖτε τὸν σκόρον, ἀλλὰ καὶ δταν περιτάνετε ἐπάνω τὰ νομίζετε οἱ περιτάνετε ἐπάνω σὲ παχὺ βελουδένιον παπῆτο. ‘Εκτό : τοῦτον τὰ παπῆτα διατηροῦνται περισσότερο χρονίον.

‘Αν συνεπείᾳ κρυολογήματος ἢ ἄλλης αἰτίας βραχνιάσετε, γιὰ νὰ καθαρῶτε τὴ φωνή σας, χεύτετε ἀπαραδὶ ἀγού με ζωλὸν ἐνδὸς λεμονιοῦ καὶ με ἀνάλγητον ἔλαιον γιὰ νὰ γίνῃ τὸ μίγμα γλυκύ. Λαμβίνετε ἐξ αὐτοῦ ἐνὰ κομμάτι τῆς σούτας ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν, ὡς δίου σὰς περὶ τὸ βραχνισμα.

Γιὰ νὰ διατηρῆτε τὰ αὐτὰ φρέσκα, γεμίστε ἐνὰ ξύλινο κιβώτιον ἢ κουτί με κοινὸ ἀλάτι. ‘Αλείψατε καθὰ αὐτὸ με λάδι καὶ τοποθετήστε τα μέσα σὲ ἄλαι δρυὶ με τὴν μύτην πρὸς τὰ κάτω. Θὰ διατηρηθοῦν ἐστὶ φρέσκα ἀμειντον καιρὸ.

‘Αν θέλετε νὰ διατηρῆτε τὸν κρόκο ἐνδὸς αὐγοῦ, τοῦ ὁποῦ ἐχρησιμοποιοῦσατε μόνον τὸ δασυράδι, σκεπάστε τον με ὀλίγον κρόκο νερό. Προσέστε δμοι : νὰ μὴ σὰς σπάσῃ ὁ κρόκος. ‘Επὶ πολλὰς ἡμέρας ὁ κρόκος θὰ μένῃ φρέσκος.

‘Οταν, σιδερώσετε ρούχα τῆς κόλλας καὶ τὸ σιδερό εἶναι πολὺ θερμὸ καὶ χωρὶς νὰ προσέχετε καὶ ἀνέλγουν τὸ ρούχο καὶ προσλάβῃ τὴν ρυτίδουσαν ἐκείνην χρονίον, ἀφαιρᾶτε τὸ ἀρκετὴν ὥραν εἰς μέρος ὅπου νὰ τὸ χτυπῇ ὁ ἥλιος. Θὰ γίνῃ πάλιν καθαρό καὶ λευκό, ὅπως ἦταν καὶ πρὶν.

Αἱ ἀηλίδες τῶν μαχαίριων ἐξαλείφονται δταν τριψτε τῆς λεπίδας αὐτῶν με ἐνὰ κομμάτι ὀμῆς πατάτας βουτηγμένον σὲ σκόνη κεραμιδιοῦ.

‘Η Οἰκοδόμοισινα